

Serçe ile Dört Yavrusu

Günlerden bir gün, çok uzak diyarlarda, yemyeşil bir yerde bir serçe çifti yaşarmış. Bu serçelerin yuvalarında, dört tane de yavruları varmış. Bu yavrulardan ikisi uçmayı bilmezmiş. Bir kaç yaramaz çocuk, serçelerin yuvasını fark etmiş. Yuveyı bozmak için serçelerin yuvasına çomak sokup yuveyı dağıtmışlar. O gün hava rüzgarlıymış, rüzgar yuvaya geldiği gibi uçmak bilmeyen yavruları almış götürmüş..

Yavrularına yemek toplamaktan gelen Anne serçe, geri döndüğünde yavrularını bulamadığı için çok üzölmüş. Yuveyı daha korunaklı bir yerde yapsaydım, ya da yavrularıma erkenden uçmayı öğretebilseydim bu duruma düşmezlerdi diye günlerce dövünüp durmuş. Aradan zaman geçmiş, mevsimler değişmiş. Bir yaz mevsiminde, buğday başakları arasında uçuşan Anne serçe, birden yavrularını da karşısında görmez mi? Hem de dört yavrusunu birden görmüş! Sevinçten havalarda uçmuş, cik cik öte öte yavrularının yanına gitmiş. Hemen yavrularını yanına alarak yeni yuvalarına götürmüş.

Anne serçe, yuvalarına doğru giderken yavrularına nasihatlerde bulunmayı da ihmal etmemiş. Yavrularına şöyle demiş:

“Sevgili yavrularım, sizleri kaybettiğimden beri gözüme uyku girmedi, sizleri çok merak ettim. Sizi korumayıdığım için kendimi hiç affetmedim. Bundan sonra sizi korumak için her şeyi yapacağım. Lütfen siz de benden ayrılmayın, habersiz bir yere gitmeyin, sürekli beni ve babanızı takip edin, tehlikelere karşı bizim gösterdiğimiz tepkileri siz de gösterin.. Sizler büyüyene kadar tehlikeleri bu şekilde atlatabiliriz” demiş.

Sonra yavrularına teker teker söz hakkı vermiş;

“Yavrularım, ne yaptınız bu kadar gün? Ben olmadan nasıl beslendiniz, anlatın bakalım.” demiş.

“Küçük serçe, ben meyve bahçesinden hiç ayrılmadım, bir vişne ağacında kendime korunaklı bir yer bulmuştum. Olgunlaşan vişnelerden yiyordum bazen solucan ve tırtıl avına çıkıyordum.” demiş.

“Ah, yavrum! Bu hayat çok tehlikelidir. Başkasına ait şeylerle yaşamaya alışanın başına kötü işler gelebilir.” Her zaman başkalarının size sunduklarıyla yaşayamazsınız. demiş.

Sıra ikinci yavruya gelmiş, başlamış anlatmaya:

“Ben bir sarayın bahçesinde yaşadım. Zengin insanların yemek artıklarını, ahırlarda hayvanlara verilen yemlerin kalıntılarını topladım. Karnımı çok güzel yemeklerle doyuruyordum.”

“Ah, yavrum, demiş anne serçe. Zenginlerin yanında yaşamak iyidir ama maddi zenginlikle birlikte doğal güzellikleri unutulabilir. Bu hayat çok tehlikelidir.”

Sonra da üçüncü yavrusu anlatmış:

“Ben yol boylarında yaşadım. Yollarda hep bir şeyler bulunuyor. Onları topladım.”

“Ah, yavrum,” demiş Anne serçe, “yol boyları tehlikeli olur. Sen yem toplarken yaramaz çocuklar sana taş atabilir.”

Sıra dördüncü yavruya gelmiş:

“Anne, ben ormanda kaldım. Ağaçların dalları arasında bir yer buldum kendime. Kimseye zarar vermeden, kimseye muhtaç olmadan, özgür yaşadım. Kendi bildiğin gibi, kimseye bağlı olmadan yaşamak çok güzel. Hayatımdan çok memnunum.”

“Aferin yavrum!” demiş Serçe anne, “En akıllı yavrum senmişsin. Özgür olan, hayatta kimseye muhtaç olmayan, en mutlu hayatı bulacaktır. Senin hayatın diğerlerine de örnek olmalı.” Bunun üzerine yavrular, bir daha özgürlüklerini kaybetmeden hep bir arada yaşayacaklarına dair söz vermişler.

<https://www.masal.org/kategori/cocuk-masallari>